



בש"פ 3758/16 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 3758/16

לפני:

כבוד השופט נ' הנדל

העורר:

פלוני

נ ג ד

המשיבה:

מדינת ישראל

ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי נצרת מיום
21.04.2016 במ"ת 6329-03-16 שניתן על ידי כב'
השופט י' בן חמו

תאריך הישיבה:

ט' באייר התשע"ו (17.5.2016)

בשם העורר:

עו"ד אמיר הלון; עו"ד דוד גונן

בשם המשיבה:

עו"ד מירי קולומבוס

החלטה

1. מונח בפניי ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בנצרת (מ"ת 6389-03-16, כב' השופט י' בן-חמו) בגדרה נעצר העורר עד לסיום ההליכים המשפטיים. כתב האישום מייחס לעורר עבירות של אינוס לפי סעיף 345 לחוק העונשין, התשל"ז-1977, תקיפה וחבלה ממשית בנסיבות מחמירות עבירה לפי סעיף 380 ו-382(ב)(1) לחוק העונשין. וכן עבירות איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין. העבירות לכאורה, בוצעו כנגד אשתו של הנאשם (להלן: הנפגעת).

על פי העובדות בכתב האישום, על רקע חשדו של הנאשם כי הנפגעת בוגדת בו, הוא קיים עמה יחסי מין בניגוד לרצונה תוך שימוש בכוח ובאיומים. במקרה המתואר בכתב האישום, העורר נכנס לחדר השינה הורה לנפגעת להתפשט, ומשזו סירבה לכך הוא קרע את בגדיה, סטר לה, פסק בכוח את רגליה ובעל אותה בניגוד לרצונה. במקרה אחר, כאשר סירבה הנפגעת להוריד את בגדיה, העורר איים עליה והכה אותה בגבה. הנפגעת חשה בסכנת חיים, ברחה לשירותים

עמוד 1



ובאמצעות אחותה הזעיקה את המשטרה.

2. בית המשפט קמא קבע כי ישנן ראיות לכאורה, ולצורך ערר זה הסניגור ויתר על כל הסתייגות מכך – חרף טענת מרשו לפיה הוא לא ביצע את המעשים. אכן נראה שישנן ראיות לכאורה ועילת מעצר סטטוטורית הנובעת מסיפור המעשה, ונותר לדון בסוגיית החלופה.

הסניגור הציג בפניי החלטה שהורתה על שחרור נאשם בעבירות הדומות לאלה בהן מואשם מרשו, כאשר הוצעה חלופת מעצר אפקטיבית במרחק של 80 ק"מ ממקום מגורי הנפגעת. לטענתו, במקרה הנדון הוצעה חלופה של מעצר בית במרחק אף גדול מזה הנקוב, ממקום מגוריה של המתלוננת, ועל בית המשפט להיעתר לכך.

3. נכון הוא כי יש לתור אחר כל חלופה שיש בה כדי להשיג את מטרת המעצר באופן שפוגע פחות בחירותו של הנאשם. עם זאת, דעתי היא שלא נפלה טעות בהחלטת בית המשפט המחוזי שלא הוצגה חלופה כנדרש. אכן בבש"פ 9646/11 זורזוליאני נ' מדינת ישראל (01.01.12), קבע השופט א' רובינשטיין כי בנסיבות שהובאו לפניו ובהתחשב בכך שהמרחק ממקום מגוריה של המתלוננת עומד על 80 ק"מ יש להיעתר לחלופת המעצר, וניתן להבין מדוע הסניגור הפנה אותי להחלטה זו. ברם אין מדובר בהלכה המחייבת בכל מקרה של אלימות כלפי בת זוג, והעניין כפוף לנסיבות המקרה. בצדק הפנתה באת כוח התובעת לעניין מור-יוסף מפי כב' השופטת ע' ארבל (בש"פ 9753/08 מור יוסף נ' מדינת ישראל (10.12.08)), בו נקבע כי במקרים של אלימות במשפחה "בדרך כלל אין די במרחק גיאוגרפי על מנת לאיין את מסוכנותו הלכאורית של הנאשם".

כשלעצמי, אינני רואה סתירה או מחלוקת בין שתי ההחלטות, אלא שיש לבחון כל מקרה לגופו. לעיתים מרחק גיאוגרפי עשוי להוות מרכיב חשוב באיתור חלופה מתאימה ולעיתים לא. כאן, מסוכנותו של העורר כלפי אשתו גבוהה היא. כך עולה מריבוי המקרים, סימני האלימות וטיב האיומים שהוכחו לכאורה. כך גם נקבע בתסקיר המעצר, לפיו חלופה ביתית לא תקטין באופן משמעותי את הסיכון. אומנם חוות דעת שירות המבחן אינה מחייבת את בית המשפט, אך על בית המשפט להעניק לה משקל בהחלטתו. אומנם שירות המבחן התרשם לחיוב מהמפקחים שהוצעו, אך אין באיכות המפקחים כדי להכריע את הכף בכל בקשת מעצר. כידוע, איכות החלופה תלויה גם ברצון של הנאשם למלא אחר תנאי השחרור. עניין שחרורו של המשיב נבדק בצורה פרטנית, ועובדות המקרה מצביעות על מסוכנות שלא ניתן להתעלם ממנה.

4. הערר נדחה.

ניתנה היום, ט"ו באייר התשע"ו (23.5.2016).

ש ו פ ט

עמוד 2


